

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Królikowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 lutego 2016 r. w B.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w C.

przeciwko (...) sp. z o.o. w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 368,95 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467,00 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Królikowski

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. kwoty 5.369,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 listopada 2013 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w wysokości 1.450,00 z w tym wynagrodzenia adwokackiego w wysokości 1.200,00 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę o zamieszczenie artykułu sponsorowanego na stronach albumu (...). Powód wyjaśnił, że ostateczny termin wykonania umowy został określony w § 9 umowy, tzn. ma koniec III kwartału 2012 r. Powód wskazał, że wpłacił pozwanemu zaliczkę w kwocie 5.368,95 zł, jednakże ze względu, iż umowa nie została wykonana przez pozwanego, zgodnie z § 9 umowy powód od umowy odstąpił. Powód podał, że pomimo wezwań pozwany nie zwrócił mu wpłaconej zaliczki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany potwierdził, że w ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej w dniu 10 lutego 2012 r. strony zawarły umowę w przedmiocie zamieszczenia artykułu sponsorowanego na stronach albumu (...). W ocenie pozwanego roszczenie objęte powództwem uległo przedawnieniu w myśl art. 554 k.c. oraz

art. 751 pkt. 1 k.c. bowiem powód wniósł powództwo po upływie 2 lat od momentu powstania domniemanego roszczenia. Pozwany podał, że roszczenie objęte powództwem nie jest zaliczką jak twierdzi strona powodowa, lecz opłatą za rezerwację powierzchni w albumie. Pozwany wskazał, że w ramach umowy w § 12 ustalono, że powód może zrezygnować z usługi, jeśli owa rezygnacja nastąpi po okresie 14 dni od daty zawarcia umowy wówczas oświadczenie złożone w innej formie lub po tym terminie nie zwalnia powoda od obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu rezerwacji powierzchni reklamowej w wysokości 45 % kwoty określonej w § 2 pkt. 1 umowy. Pozwany wskazał również, że strony uzgodniły, iż oświadczenie o rezygnacji złożone w terminie po 30 dniach od daty zawarcia umowy nie zwalnia powoda od obowiązku zapłaty pozwanemu całego wynagrodzenia. W opinii pozwanego powód odstępując od umowy nie tylko nie ma prawa domagać się zwrotu opłaty wynikającej z rezerwacji powierzchni reklamowej, ale powinien zapłacić całą kwotę wynagrodzenia. Pozwany podał, że wywiązał się z przedmiotu umowy i opublikował prezentację reklamową powoda.

W piśmie procesowym z dnia 1 kwietnia 2015 r. powód wskazał, iż w jego ocenie nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda, gdyż roszczenie o zwrot zapłaconej części wynagrodzenia stało się wymagalne z chwilą odstąpienia od umowy, co miało miejsce w dniu 16 października 2013 r. Powód wskazał, że nie ma żadnego znaczenia czy kwota, której zwrotu domagał się powód była zaliczką, czy też częścią wynagrodzenia bowiem powód był uprawniony do odstąpienia od umowy i żądania zwrotu uiszczonego wynagrodzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 lutego 2012 r. strony postępowania zawarły umowę, w której powód zlecił pozwanemu zamieszczenie artykułu sponsorowanego na stronach albumu (...). Powód miał zapłacić wynagrodzenie w łącznej wysokości 9.700,00 zł powiększone o należny podatek VAT. Powód zobowiązał się do przekazania w pierwszej kolejności 45% kwoty wynagrodzenia całkowitego tytułem rezerwacji powierzchni w albumie, a następnie 55 % kwoty wynagrodzenia całkowitego po opublikowaniu prezentacji powoda na łamach albumu, w terminie 7 dni od daty otrzymania faktury VAT. Strony ustaliły, iż ze względu na złożoność projektu, termin wydania (II kwartał 2012r.) jest orientacyjny, a jego niedotrzymanie przez pozwanego nie może być podstawą do reklamacji czy roszczeń, przy czym jeżeli album nie został wydany do końca III kwartału 2012 r. wówczas zamawiający miał prawo odstąpić od umowy i żądać zwrotu uiszczonego wynagrodzenia. W przypadku rezygnacji z usługi powód miał o tym fakcie poinformować pozwanego listem poleconym. Oświadczenie o rezygnacji winno być złożone w terminie 14 dni od dnia podpisania umowy. Strony uzgodniły, iż oświadczenie złożone w innej formie lub po tym terminie nie zwalniało powoda od obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu rezerwacji powierzchni reklamowej w wysokości 45 % kwoty wynagrodzenia całkowitego. Strony ustaliły również, iż oświadczenie o rezygnacji złożone w terminie po 30 dniach od daty zawarcia umowy nie zwalnia powoda od obowiązku zapłaty pozwanemu całego wynagrodzenia.

Dowód: umowa z dnia 10.02.2012r. (k.6-7 akt)

W dniu 10 lutego 2012 r. pozwany wystawił powodowi fakturę VAT na kwotę 5.368,95 złotych tytułem rezerwacji powierzchni w albumie. Powód w dniu 16 lutego 2012 r. przelał na rachunek pozwanego kwotę 5.368,95 zł tytułem powyższej faktury VAT.

Dowód: faktura (...) (k. 8 akt), potwierdzenie transakcji (k. 9 akt)

W dniu 24 stycznia 2013 r. pozwany poinformował pozwanego, iż prace nad albumem (...) cały czas trwają. Na koniec września 2013 roku pozwany oddał publikację do drukarni.

Dowód: pismo z dnia 24.01.2013 r. (k. 51 akt), zeznania świadka J. W. (k. 99v.-100 akt)

Pismem z dnia 16 października 2013 r. powód odstąpił od umowy zawartej z pozwanym w dniu 10 lutego 2012 r., powołując się na § 9 wskazanej umowy tzn. nie wydania albumu we wskazanym terminie. Nadto powód wezwał pozwanego do zwrotu uiszczonej zaliczki w wysokości 5.368,95 zł. Powyższe pismo pozwany odebrał w dniu 24 października 2013 r. List nadano w formie przesyłki poleconej.

Dowód: pismo z dnia 16.10.2013r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k.10-11 akt),

W dniu 28 października 2013 r. pozwany poinformował powoda, iż prace nad makietą albumu (...) przedłużyły się ze względu na zastrzeżenia do materiału złożone przez prezesa (...). Pozwany poinformował powoda, że album zostanie wydany do końca 2013 r. Pozwany wystosował prośbę o cofnięciu decyzji dotyczącej odstąpienia od łączącej strony umowy. W ramach rekompensaty prócz obiecanych wcześniej dodatkowych 20 egzemplarzy pozwany zaproponował obniżenie wartości kontraktu do kwoty zapłaconej opłaty tytułem rezerwacji powierzchni w albumie tj. kwoty 5.368,95 zł.

Dowód: pismo z dnia 28.10.2013 r. (k.50 akt),

W dniu 6 listopada 2013 r. oraz w dniu 20 grudnia 2013 r. powód ponownie wezwał pozwanego do zwrotu uiszczonych zaliczek w wysokości 5.368,95 zł. W dniu 18 grudnia 2013 r. pozwany poinformował powoda o wysłaniu do niego albumu (...) wskazując, że odmowa powoda wpłynęła do pozwanego już po zleceniu druku do publikacji i nie istniała możliwość powstrzymania tego procesu.

Dowód: pismo z dnia 6.11.2013r (k. 12 akt), pismo z dnia 20.12.2013r. (k.14 akt), mail z dnia 18.12.2013 r. (k. 52 akt), zeznania świadka M. H. (k.72-73 akt).

W połowie grudnia 2013 roku pozwany wysłał powodowi prezentację. Powód nie przyjął przesyłki, która to została zwrócona pozwanemu. Pozwany podjął drugą próbę wysłania prezentacji w połowie stycznia 2014 r., również ta przesyłka wróciła, ponieważ nie została przyjęta.

Dowód: zeznania świadka J. W. (k. 99v.-100 akt)

W piśmie z dnia 13 listopada 2014 r. pozwany wyraził chęć zawarcia ugody z powodem.

Dowód: pismo z dnia 13.11.2014r. (k. 98 akt)

Faktura (...) nie została zaksięgowana jako zaliczkowa, kwotę netto ze wskazanej faktury zaliczono na poczet kosztów uzyskania przychodu.

Dowód: zeznania świadka A. D. (k.70-71 akt)

Kwota 5.368,95 zł zgodnie z umową była określona jako część wynagrodzenia. Od umowy odstąpiono rok po przewidywanym w umowie terminie realizacji. Po akceptacji prezentacji do druku powód otrzymał adres do strony, gdzie była możliwość sprawdzenia co ma się ukazać w prezentacji. To co zostało zaakceptowane do druku przez powoda nie pokrywało się z materiałem przekazanym do druku.

Dowód: zeznania świadka M. H. (k.72-73 akt)

Powyższy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości, jak również na podstawie zeznań świadków J. W., A. D. oraz M. H..

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków, które w ocenie Sądu były szczerze, rzeczowe, korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym sprawie. Wskazać należy, że zeznania świadków nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Na podstawie art. 214 k.pc. Sąd oddalił wniosek pozwanego o odroczenie rozprawy (k. 82 akt). Wskazać należy, że wniosek opierał się jedynie na gołosłownych twierdzeniach pozwanego, że począwszy od 15 lutego 2015 r. ma zaplanowany wyjazd w góry i zarezerwowany pobyt w pensjonacie. Nie sposób nie zauważyć, że pozwany mógł

uprawdopodobnić zaplanowany wyjazd w inny sposób chociażby przedstawiając potwierdzenie wpłaty zaliczki, z doświadczenia życiowego wynika również, że rezerwacja rzadko bywa potwierdzona jedynie ustnie, a najczęściej potwierdzana jest chociażby w drodze mailowej. W ocenie Sądu z analizy wniosku wynikało również, że wyjazd pozwanego nie był podyktowany, nagłym, nadzwyczajnym wydarzeniem, przeciwnie, został on zaplanowany z dużym wyprzedzeniem.

Na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron albowiem sporne okoliczności pomiędzy stronami zostały wyjaśnione po przeprowadzeniu w/w materiału dowodowego. W tej sytuacji przeprowadzenie tych dowodów było bezcelowe i prowadziłyby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Zaznaczyć tu należało, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, nie było sporne, że w dniu 10 lutego 2012 r. strony zawarły umowę w przedmiocie zamieszczenia artykułu sponsorowanego na stronach albumu (...). Strony nie kwestionowały, że powód wpłacił na rachunek pozwanego kwotę 5.368,95 zł. Bezspornym w sprawie był fakt, iż pozwany wykonał zamówienie po III kwartale 2012 r.

Pozwany kwestionował natomiast roszczenie objęte powództwem wskazując, iż nie jest zaliczką kwota wpłacona przez powoda lecz opłatą za rezerwację powierzchni w albumie. Pozwany w szczególności kwestionował § 9 umowy wskazując, iż powód nie był uprawniony do odstąpienia od umowy, a wręcz jest zobowiązany do zapłaty całości zobowiązania wynikającego § 2 umowy w związku z § 12 umowy. Pozwany kwestionował zasadność zwrotu wpłaconej przez powoda kwoty. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Istotą dzieła jest zobowiązanie się przyjmującego zamówienie do osiągnięcia oznaczonego rezultatu, czyli np. wykonania konkretnego przedmiotu. Podstawowym obowiązkiem zamawiającego jest zapłata przyjmującemu zamówienie należnego wynagrodzenia (zob. Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania*, 2008, s. 172-173).

W przedmiotowej sprawie między stronami na mocy umowy wytworzył się stosunek zobowiązaniowy. Pozwany zobowiązał się do wykonywania obowiązków wynikających z umowy z dnia 10 lutego 2012 r. w zamian zaś powód zobowiązał się do uiszczania wynagrodzenia określonego w umowie. W przedmiotowej sprawie bezsporne było również, że pismem z dnia 16 października 2013 r. powód odstąpił od umowy z dnia 10 lutego 2012 r. powołując się na zapis § 9 tejże umowy. Pismo zostało doręczone pozwanemu dniu 24 października 2013 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strony w umowie zastrzegły, że ze względu na złożoność projektu, termin wydania (II kwartał 2012 r.) jest orientacyjny, a jego niedotrzymanie przez pozwanego nie może być podstawą do reklamacji czy roszczeń, przy czym jeżeli album nie został wydany do końca III kwartału 2012 r. wówczas powód miał prawo odstąpić od umowy i żądać zwrotu uiszczanego wynagrodzenia. (§ 9 umowy). Zgodnie z art. 395. § 1 k.c. w umowie można zastrzec, że jednej lub obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. Prawo to wykonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Umowne prawo odstąpienia polega więc na wzbogaceniu treści stosunku obligacyjnego o dodatkowe zastrzeżenie, stanowiące z reguły integralny składnik umowy, objęty konsensem stron. Świadczenie jednej strony jest, więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa o świadczenie usług ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu, do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Jednym ze sposobów jednostronnego rozwiązania umowy jest odstąpienie od umowy. Prawo cywilne zna ustawowe (art. 491-494 k.c.) i umowne (art. 395 k.c.) prawo odstąpienia od zawartej już umowy.

Dla skutecznego zastrzeżenia prawa odstąpienia kontrahenci muszą zawrzeć ważną umowę i ograniczyć przyznaną kompetencję terminem końcowym. Przepis art. 395 § 1 k.c. dopuszcza przyznanie jednej lub obu stronom umownego prawa odstąpienia wyłącznie w ciągu oznaczonego umową terminu. Może on być dość odległy i upływać w czasie, gdy świadczenie powinno być wykonywane. Jednak zważywszy na funkcje, jakie ów końcowy termin pełni (ograniczenie stanu niepewności), strony nie mogą wyznaczyć go zupełnie dowolnie; jako element umowy podlega ocenie w świetle art. 58 § 1 i art. 353¹ k.c. Termin musi być oznaczony przez wskazanie zdarzenia przyszłego i pewnego (najczęściej określa się go datą). Brak oznaczenia terminu powoduje, że zastrzeżenie prawa odstąpienia jest nieważne (art. 58 k.c.).

Określenie terminu może nastąpić nie tylko przez podanie konkretnej daty czy przedziału czasu, ale także przez wskazanie pewnego zdarzenia, jednak musi to być zdarzenie, które - przy rozsądnej ocenie sytuacji - powinno nastąpić. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt I ACa 693/14)

Nie ulega wątpliwości, że strony przewidziały termin do odstąpienia od umowy i określiły go terminem pewnym tzn. III kwartał 2012 r.

Sąd zważył, iż oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest jednostronną czynnością prawną, dokonywaną przez uprawnionego w drodze oświadczenia woli składanego drugiej stronie (art. 61 k.c.), dla którego wymagana jest forma pisemna zwykła tylko wówczas, jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej lub innej formie szczególnej (art. 77 § 2 i 3 k.c.). Złożenie oświadczenia w sposób dorozumiany nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do zamiaru osoby dokonującej tej czynności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 września 1997 r., I ACa 534/97, Apel. W-wa 1998, nr 2, poz. 18).

Oświadczenie jest nieodwołalne i powinno być bezwarunkowe, chociaż w doktrynie dopuszcza się warunek zawieszający, o ile skutek czynności uzależniony został od zdarzenia nie późniejszego niż termin do skorzystania z prawa odstąpienia i strony mogły z łatwością dowiedzieć się o wskazanym zdarzeniu (por. P. Drapała (w:) System prawa prywatnego, t. 5, s. 1115; P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 395, nb 10; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 395, nb 8; Z. Radwański (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 466).

Wykonanie prawa odstąpienia od umowy wywołuje ten skutek, że umowa uważana jest za niezawartą, a to, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi. Należy uznać, że regulacja ma charakter dyspozytywny (por. wyrok SN z dnia 9 września 2011 r., I CSK 696/10, LEX nr 989123), określając konsekwencje skorzystania z kompetencji przez podmiot uprawniony jako rozwiązanie umowy z mocą wsteczną (ex tunc). Uznanie pełnego skutku retroaktywnego skorzystania z prawa odstąpienia od umowy oznacza, że umowę uważa się za niezawartą (art. 395 § 2 zdanie pierwsze k.c.). Następstwa tej regulacji prawnej są bardzo poważne, zarówno w zakresie stosunków obligacyjnych, jak i rzeczowych. W konsekwencji odstąpienia od umowy zniweczeniu ulegną skutki określone w złożonych przez strony oświadczeniach woli (umowa), a także te skutki, które wynikają z przepisów prawnych, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów (art. 56 k.c.).

Zwrot świadczeń następuje na zasadach określonych przepisem art. 395 § 2 k.c., który należy uznać za *lex specialis* wobec przepisów określających obowiązek zwrotu korzyści uzyskanych tytułem nienależnego świadczenia (art. 410 k.c.) lub regulujących skutki odstąpienia od umowy wzajemnej (art. 494 k.c.).

Przedmiot świadczenia podlega zwrotowi in natura, jeżeli to jest możliwe. W przypadku świadczeń pieniężnych dłużnik zobowiązany jest zwrócić ich wartość. Kontrahent umowy zastrzegającej prawo odstąpienia musi liczyć się z obowiązkiem zwrotu otrzymanego świadczenia, stąd powinno się sprawować nad nim pieczy. Roszczenie określone w art. 395 § 2 k.c. dotyczy władania rzeczą i świadczenia usług w okresie do odstąpienia od umowy. Jeżeli kontrahent

niezwłocznie po odstąpieniu od umowy nie zwróci rzeczy, jej właścicielowi przysługuje ochrona na podstawie art. 225 k.c.

Sąd zważył, iż powód pismem z dnia 16 października 2013 r. skutecznie odstąpił od umowy z dnia 10 lutego 2012 r. powołując się na zapis § 9 umowy. Zachował zarówno formę pisemną, w jakiej zawarto sporną umowę jak również nadał pismo przesyłką poleconą. Pismo zostało doręczone pozwanemu dniu 24 października 2013 r. i od tego terminu stało się skuteczne względem pozwanego.

W tym miejscu należy wskazać, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy mają twierdzenia pozwanego, iż wpłacona kwota nie była zaliczką na poczet ceny, a jedynie wynagrodzeniem za rezerwację powierzchni reklamowej, niezależnie od zapisów umowy z dnia 10 lutego 2012 r., bowiem strony zobowiązane są do zwrotu wszystkiego, co świadczyły do tej pory niezależnie od charakteru tego świadczenia. Ponadto wskazać należy, iż zaliczka również jest częścią wynagrodzenia, wpłacaną w ramach zabezpieczenia wykonania zobowiązania. Zapis umowy w § 9 jasno wskazuje, iż jeżeli album nie został wydany do końca III kwartału 2012 r. wówczas zamawiający miał prawo odstąpić od umowy i żądać zwrotu uiszczanego wynagrodzenia. W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, iż pozwany wydał przedmiot świadczenia dopiero w III kwartale 2013 r., a więc rok po ustalonym w umowie terminie spełnienia świadczenia.

W związku z powyższym powód miał prawo odstąpić od umowy oraz żądać zwrotu wpłaconej części wynagrodzenia.

Wskazać również należy, iż na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Przedawnienie jest szczególną instytucją prawa cywilnego. Umożliwia ono skuteczne uchylenie się w procesie przez stronę pozwaną od spełnienia świadczenia. Po upływie wskazanych przepisami prawa terminów przedawnienia (terminów, kiedy roszczenie majątkowe przedawnia się) następuje, bowiem przekształcenie się zobowiązania pełnego w zobowiązanie niepełne, naturalne, czyli takie zobowiązanie, które zobowiązany spełnić nie musi, jeżeli podniesie oczywiście zarzut przedawnienia. Zgodnie natomiast z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 118 k.c. jest – w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – każdy przepis ustawy przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (por. uchwała SN z dnia 21 października 1994 r. III CZP 136/94 OSNC 1995/2/38).

Wbrew twierdzeniom pozwanego do niniejszej sprawy nie stosuje się dwuletni termin przedawnienia określony w art. 554 k.c., ponieważ umowa zawarta przez strony nie była umową sprzedaży, a umową o dzieło. Jednakże roszczenie powoda o zwrot zapłaconego wynagrodzenia stało się wymagalne z chwilą odstąpienia od umowy, tj. w dniu 16 października 2013 r. Od tego dnia zaczął dwuletni bieg terminu przedawnienia tego roszczenia, który został przerwany w dniu 12 marca 2014 r. na skutek wniesienia pozwu do Sądu.

W związku z powyższym Sąd w punkcie I na podstawie art. 395 § 2 k.c. zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 5.368,95 złotych. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrująca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Koszty, jakie poniósł powód to kwota 1.467,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 250,00 zł tytułem opłaty od pozwu.

W wyroku zasądzono, zatem od pozwanego na rzecz powoda, kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Królikowski